

ת"פ 64348/10/21 - מדינת ישראל נגד אחלאם דיאב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 64348-10-21 מדינת ישראל נ' דיאב

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

אחלאם דיאב

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמת עבדה בביתם של המתלוננים מטעם חברת סיעוד. ביום 22.6.21 גנבה הנאשמת מארון הבגדים בחדר השינה של המתלוננים תיק ובו תכשיטים בשווי עשרות אלפי שקלים. את התיק הכניסה לשקית אשפה שחורה ויצאה עמה מהבית. ביום 29.6.21 הגיעה הנאשמת שוב לעבוד בבית המתלוננים, אז הבחינה המתלוננת כי במושב האחורי של הרכב מונח התיק שנגנב מביתה. בתיק נמצאו חלק מהתכשיטים הגנובים. בהמשך החזירה הנאשמת פריט נוסף אותו גנבה. עם זאת, שלושה תכשיטים שנגנבו, בסכום כולל של 3,300 ₪ לא הוחזרו.

2. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשמת באה אגב הסדר טיעון במסגרתו כתב האישום תוקן והנאשמת הופנתה לשירות המבחן. כן הוסכם שהתסקיר יתייחס לאפשרות להימנע מהרשעה וכי "לאחר קבלת התסקיר הצדדים ישוחחו".

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינה של הנאשמת ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית ייאמר כי הנאשמת כבת 38, נשואה ואם לשני ילדים, ללא עבר פלילי ומתפרנסת מעבודה כמטפלת בקשישים. במועד ביצוע העבירה עבדה במסגרת חברת סיעוד וכיום במסגרת מרכז יום. ביחס לביצוע העבירה צוין כי הנאשמת קיבלה אחריות למעשיה והביעה צער וחרטה. קצינת המבחן התרשמה כי הליך טיפולי עשוי לסייע בהפחתת סיכון להישנות עבירות והנאשמת הביעה רצון ומוטיבציה לכך. ביחס להרשעתה בדין צוין כי הנאשמת עלולה להיפגע באופן משמעותי במידה ותורשע, או שיוטל עליה עונש

מוחשי, בין היתר בשל נורמות חברתיות בהן גדלה ותיוגה כעוברת חוק. כן צוין שהרשעה עלולה לפגוע אף בעיסוקה כמטפלת בקשישים ובתדמיתה. לאור כך המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת צו מבחן למשך 18 חודשים ללא הרשעה.

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

4. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת המעשה, לשווי הרכוש שנגנב ולעובדה שהנאשמת עבדה כמטפלת בבית המתלוננים ומעלה באמונם. נטען כי חלק מהרכוש הושב למתלוננים אך תכשיטים בשווי 3,300 ₪ לא הוחזרו. ביחס למתחם הענישה נטען שהוא נע בין תשעה חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר ולאור העבר הנקי וקבלת האחריות ביקשה המאשימה לגזור עונש בן תשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי, קנס והתחייבות. ביחס לשאלת ההרשעה נטען כי סוג העבירה אינו מאפשר להימנע מהרשעה ולא מתקיימים התנאים שנקבעו בפסיקה.

5. ב"כ הנאשם טען כי מרבית התיקים בעבירה זו מסתיימים בהסדר מותנה ולכל היותר בענישה בדמות של"צ או מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. ברמה האופרטיבית עתר הסנגור לאמץ את המלצות התסקיר במלואן. נטען כי מדובר בנאשמת שזו הסתבכותה הראשונה עם החוק, אשר קיבלה אחריות מלאה למעשיה ובשל נסיבות בריאותיות של בעלה היא המפרנסת העיקרית. ביחס לשאלת ההרשעה נטען כי יש לתת בכורה לשיקול השיקום וכי קיים סיכוי של ממש שהרשעה תפגע ביכולתה להתפרנס ובתדמיתה.

6. הנאשמת בדברה האחרון הביעה חרטה ובושה על מעשיה וביקשה להתחשב במצבה. כן ציינה שהיא המפרנסת היחידה במשפחה והיא תפוט "אם מקום העבודה ידע את זה".

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

7. ההלכה בנושא ברורה וידועה והיא נקבעה לפני שנים רבות במסגרת הלכת כתב (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337). בקיצור, נקודת המוצא היא כי מי שנקבע שעבר עבירה יש להרשיעו. עם זאת, ניתן יהיה להימנע מהרשעה בנסיבות חריגות, בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם מההרשעה, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עם הנאשם ובתועלת הציבורית שתושג מכך. חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות אל מול מהותה של העבירה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007)). עוד אציין כי לצורך בחינת האפשרות להימנע מהרשעה בוחן בית המשפט האם העבירה בנסיבות ביצועה מאפשרת להימנע מהרשעה וזאת מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. בנוסף, נבחנת השאלה אם ההרשעה תגרום פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקומו של הנאשם (ע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.2021)).

8. על פני הדברים נסיבות האישום מציבות בפני הנאשמת משוכה גבוהה. הנאשמת עבדה כמטפלת בביתם של המתלוננים מטעם חברת סיעוד והגם שהדבר לא צוין בכתב האישום (ויש להצר על כך) עובדות אלו מחייבות מסקנה שמדובר באנשים בעלי מגבלות הזקוקים לסיוע, ומכאן החומרה היתרה שבמעשה והכשל המוסרי. אציין שכתב האישום לא ייחס למתלוננת עבירה של גניבה ממעביד (בשל נסיבות שלא הובהרו ואפשר שבשל כך שהמעבידה הייתה חברת הסיעוד) אך ייחסי הצדדים צוינו בכתב האישום והתמונה הכללית היא אפוא של מעילה באמון וניצול מצוקה וגנישה לרכוש המתלוננים. ככלל, בעבירות שנעברו בנסיבות כגון אלו הנטייה להימנע מהרשעה תהיה נמוכה והדברים ברורים. עם זאת, בשל הסדר הטיעון שבין הצדדים, במסגרתו לא שללה המאשימה אפשרות להימנע מהרשעה, אינני סבור שנכון לקבוע שחומרת העבירה אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה, אלא מרכז הכובד יוסט לעבר השאלה האם הנאשמת הוכיחה פגיעה חמורה בשיקומה.

9. בעניין הוכחת הפגיעה בסיכויי השיקום נקבע לא אחת שעל המבקש להצביע על נזק קונקרטי (רע"פ 3501/21 **איתן עותמי נ' מדינת ישראל, המשרד לאיכות הסביבה** (24.5.2021); רע"פ 547/21 **יקטרינה סיטניק נ' מדינת ישראל** (17.3.2021); פסקה 9; רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013)). אכן, הנאשמת נעדרת עבר פלילי ויתכן שלהרשעה תהא השפעה על יכולתה לעסוק בתפקיד זה או אחר ואפשר שגם על שיקומה (אך ראו חוק המידע הפלילי ותקנת השבים, תשע"ט-2019). ואולם, לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מלמדת על פגיעה בשיקום באופן המצדיק ביטול הרשעה. הנאשמת עובדת כיום כמטפלת בקשישים ולא הוכחה פגיעה קונקרטית חמורה שתגרם לה בעטייה של הרשעה, אף אם לא תוכל להמשיך בעיסוק זה, שכן יש באפשרותה לעבוד בתחומים רבים אחרים. בכל מקרה, בעניין זה צוין לא אחת כי "רכישת השכלה או עיסוק במקצוע בהם עשויה להיות נפקות לרישום פלילי, אינם מקימים חסינות מפני הרשעה. שיקולים אלה אינם מושכים בהכרח לכיוון אי הרשעה, וודאי במקרים של מעשים פליליים מובהקים, שהביאו לפגיעה קשה בערכים מוגנים" (רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)).

10. כאן המקום להדגיש. ככל שעבודתה של הנאשמת בטיפול בקשישים תופסק (ואינני קובע כך אלא זהו טיעונה של הנאשמת) הרי שמדובר יהיה בהחלטה עניינית אשר תתקבל בשל המעשה שעשתה ולא בשל ההרשעה. בכל מקרה, אינני סבור שיהיה זה נכון שבית המשפט יורה על ביטול ההרשעה על מנת שאדם שעבר עבירה מסוג זה יוכל להמשיך ולעסוק בעבודה דומה (והרי זו מטרת הבקשה לביטול ההרשעה). בעניין זה יש להותיר את ההחלטה אם לאפשר לנאשמת להמשיך ולעסוק בטיפול בקשישים - חרף העבירה שעברה - לגופים האמונים על כך.

11. אציין עוד שלא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן, ואולם כידוע, מדובר בהמלצה בלבד ובית המשפט אינו מחויב לקבלה (רע"פ 1811/22 **יאסין חסאן נ' מדינת ישראל** (16.3.2022), פסקה 9; רע"פ 2678/20 **רחמים נ' מדינת ישראל** (27.4.2020), פסקה 8; רע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל** (8.9.13)). במקרה זה סברתי שהמלצת שירות המבחן בנקודה זו אינה מאזנת נכונה בין השיקולים השונים ובכלל זה שניתן בה משקל רב מידי לפגיעה התדמיתית, אל מול השיקולים השונים התומכים בהרשעה, כפי שפורטו לעיל.

סיכומי של דבר, אני דוחה את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

12. **הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה:** מעשי הנאשמת פגעו בזכות הקניין של המתלוננים. כן פגעו הם בשלוות רוחם ובזכותם להרגיש בטוחים בסביבת מגוריהם ובקרבת האנשים סביבם. לכך יש להוסיף כי הנאשמת עבדה כמטפלת בבית המתלוננים וזכתה לאמונם ולגישה לרכושם. משכך, נפגעו גם ערכים מוגנים נוספים, כגון תקינות יחסי העבודה והאמון.

13. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** למרות שלא יוחסה לנאשמת עבירה של גניבה ממעביד לפי סעיף 391 לחוק העונשין (וכפי שצוין לעיל, מסיבות שלא הובהרו), לא ניתן להתעלם מטיב היחסים ששררו בין הצדדים במסגרתם עבדה הנאשמת בבית המתלוננים כמטפלת סיעודית וכמנקה. אמנם, לא צוין בכתב האישום גיל המתלוננים ומצבם הגופני ואולם די בעובדה שהנאשמת עבדה בביתם כמטפלת מטעם חברת סיעוד על מנת לבסס מסקנה ברמה הנדרשת בדבר נזקקותם לסיוע. דבר זה מלמד על הכשל המוסרי שדבק במעשה ועל הניצול הציני של האמון שניתן בנאשמת. באשר לנזק שנגרם יש ליתן את הדעת כי נגנבו תכשיטים בשווי "עשרות אלפי שקלים". רוב הרכוש נתפס ברשות הנאשמת ותכשיט נוסף הושב על ידה לאחר שנתפסה עם הרכוש ברכב. עם זאת, תכשיטים בשווי 3,300 ₪ לא הוחזרו עד היום.

14. **מדיניות הענישה:** ככלל, נוהגים בתי המשפט להחמיר בעבירות גניבה במרמה מקשישים וחסרי ישע. ראו:

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר ממעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של "וְהִדַּרְתָּ פָּנֵי זֶקֶן" (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באכלוסיה זו, וכל זאת ברוח הפסוק "אַל-תִּשְׁלִיכֵנִי, לַעֲת זִקְנָה; כְּכֹלֹת כָּחִי, אַל-תַּעֲזֹבֵנִי" (תהילים ע"א, ט'). (רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (22.4.2010)).

15. בעבירות מסוג זה בו עסקינן, הענישה נעה על פני משרעת רחבה, החל מענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), ועד עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 1524/21 **מרים משייב נ' מדינת ישראל** (4.4.2021), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בריבוי עבירות גניבה בידי עובד, הונאה בכרטיס חיוב וגניבת כרטיס חיוב ונידונה ל-24 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשמת עבדה כמטפלת בקשישים ובמספר אירועים גנבה כספים, תכשיטים וכרטיס אשראי באמצעות ביצעה רכישות. ערעורה התקבל ועונשה הוקל ל-15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון נתן דעתו לנסיבותיה האישיות ולהמלצת שירות המבחן להימנע ממאסר בפועל, ומנגד לעברה הפלילי בעבירות דומות ולחומרת המעשים ודחה בקשת רשות ערעור שהגישה; רע"פ 3456/16 **פלונית נ' מדינת ישראל** (17.5.2016), בו נידון עניינה של נאשמת שעבדה כמטפלת בקשישים והורשעה בשלושה כתבי אישום שצורפו בעבירות גניבה בידי עובד, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב, ובעבירת התפרצות לדירה וגניבה. בית משפט השלום גזר עליה שישה חודשי מאסר לריצוי

בעבודות שירות ועונשים נלווים. ערעור המדינה התקבל ועונשה הוחמר לתשעה חודשי מאסר בפועל תוך שצוין כי מעשים אלו בזויים ומעוררים שאט נפש. בית המשפט העליון קבע כי "העונש שהשיתה עליה ערכאת הערעור הוא ראוי, ומאזן היטב בין מכלול נסיבות העניין, ובכללם חומרתם הרבה של מעשיה לצד נסיבותיה האישיות הקשות"; רע"פ 5212/13 **אדינה שמעון נ' מדינת ישראל** (29.8.2013), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בעבירות גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דמה במרמה ונגזרו עליה עשרה חודשי מאסר והפעלת מאסר מותנה כך שסה"כ הוטלו עליה 12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשמת עבדה כמטפלת בקשיש וביצעה עסקאות בכרטיס האשראי שבבעלותו בסך כולל של כ-2,000 ₪. ערכאות הערעור לא התערבו בעונש חרף המלצת שירות המבחן להימנע מעונש מאסר בפועל; ע"פ 1134-03-18 **שפירא נ' מדינת ישראל** (28.11.2018), בו נדחה ערעור נאשמת שעבדה כמטפלת ומנקה אצל זוג קשישים כבני תשעים. הנאשמת גנבה מארנקו של המתלונן מאות שקלים במספר הזדמנויות וניסתה ליטול סכומים נוספים. בית משפט השלום גזר עליה עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי ועונשים נלווים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, על הרשעתה בדיון, נדחה, והעונש נותר על כנו; עפ"ג 33972-12-19 **פרולוב נ' מדינת ישראל** (12.2.2020, לא פורסם), בו נידון עניינה של נאמת שהורשעה במספר עבירות גניבה בידי עובד כלפי מתלוננים שונים ונידונה לשבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. הנאשמת עבדה במשק בית וניקיון בבתים פרטים, מהם גנבה תכשיטים, מוצרי צריכה וכספים. ערעור הנאשמת נמחק לאחר שחזרה בה; עפ"ג 3452-04-15 **ליאורה טמירוב נ' מדינת ישראל** (14.6.2015), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בעבירת גניבה בידי עובד ובתיק נוסף בעבירת גניבה בכך שכשעבדה במשק בית גנבה טלפון סלולרי ועשתה בו שימוש בסכום של אלפי שקלים ובמקרה נוסף גנבה מבית בו עבדה מעל ל-4,000 ₪. הנאשמת נידונה למאסר בן חודש וחצי לריצוי בעבודות ולעונשים נלווים. ערעורה נדחה.

16. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו נע בין עונש מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. הבאתי בעניין זה בחשבון את העבירה שיוחסה לנאשמת בסופו של יום, אך מנגד את נסיבות המקרה המיוחדות ושווי הגניבה.

קביעת עונשה של הנאשמת

17. אקדים ואומר כי בנסיבות המקרה מקובל עלי שהוכחו סיכויי שיקום בעניינה של הנאשמת באופן המצדיק לחרוג לקולה ממתחם הענישה ואף להימנע מענישה הכוללת מאסר ולו בעבודות שירות.

18. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם" (רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014)). בית המשפט העליון ציין כי "שילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגע העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי" (ע"פ 6637/17 **אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)); להלן - עניין

קרינדל). עם זאת, ברי שבצד שיקולי השיקום אין לזנוח כליל את שיקול ההלימה, שכן "לא מתפוגגים מאליהם שיקולי ההלימה גם כאשר חלים שיקולי השיקום. אולם, יש להקפיד על כך שהבחירה בעונש לא תפגע באופן ממשי בסיכוי השיקום" (עניין **קרינדל**; וראו גם אורן גזל-אייל "**חריגה ממתחם העונש ההולם**" ספר דורית ביניש 539, 550; ע"פ 5718/16 **זהבי נ' מדינת ישראל** (21.11.2016)).

19. יישום דברים אלו על עניינה של הנאשמת מביא למסקנה לפיה הוכחו סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. הנאשמת נעדרת עבר פלילי; היא קיבלה אחריות מלאה למעשיה; לא נפתחו כנגדה תיקים נוספים מאז ביצוע העבירה; היא מגלה מוטיבציה לטיפול; וכן רוב הרכוש הוחזר. בעניין השבת הרכוש ראוי לרשום הערה. בתסקיר שירות המבחן צוין כי "מתוך הבנתה לחומרת מעשיה והפגיעה שגרמה היא החליטה להחזיר את מה שגנבה" ואולם תיאור זה אינו מתיישב עם האמור בכתב האישום לפיו הרכוש הוחזר לאור כך שהמתלוננת הבחינה בו ברכבה של הנאשמת ורק את השעון היא החזירה מביתה וגם זאת לאחר שנתפסה, כך שאין מדובר בחרטה כלשהי. שקלתי אפוא אם יש בדברים אלו ללמד על כך שהמסקנה בדבר נטילת אחריות מלאה וסיכויי השיקום אינה מבוססת דיה ואולם בסופו של יום ראיתי להימנע ממתן משקל כה רב לפרט זה. עם זאת, ראוי ששירות המבחן יהיה ער לאופן בו מנוסח כתב האישום בו מודה נאשם ויזהה אמירות העומדות בסתירה לו ויעמיד את הנאשם על הבדל זה. במיוחד נכון שקצין המבחן עצמו יבחן אם יש בהבדל זה לתרום למסקנתו.

20. לאור כך, בכוונתי לאמץ את המלצת שירות המבחן, להימנע מהטלת עונש מאסר ולו בעבודות שירות ולהעמיד את הנאשמת בצו מבחן לצורך המשך הליך הטיפול. כידוע, שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום נאשמים ועל הערכת הסיכויים לכך. קצין המבחן משמש כזרועו הארוכה של בית המשפט לעניין זה, ועל אף שאין הכרח לאמץ את המלצתו, ברי כי להמלצת שירות המבחן משקל ממשי בבוא בית המשפט לגזור את דינו של נאשם (ע"פ 3472/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.9.2012)). קריאת תסקיר שירות המבחן מעלה כי נסיבות חייה של הנאשמת אינן קלות. היא קיבלה אחריות למעשיה, מצרה עליהם, מכירה בפסול שבהם ומגלה אמפטיה כלפי המתלוננים. כמו כן הנאשמת גילתה מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי ושירות המבחן סבר שיש בכוחו של טיפול לסייע בהפחתת הסיכון להישנות עבירות בעתיד. לא התעלמתי מכך שהנאשמת טרם החלה בהליך טיפולי ואולם אין בנתון זה על מנת לשנות מהמסקנה בדבר סיכויי שיקומה. אציין עוד שהתרשמתי מכך שההליך הפלילי היווה עבורה גורם מרתיע ואף בכך ראיתי, בשילוב הטיפול, ערובה שהדבר לא יישנה.

21. בצד דברים אלו התלבטתי אם להטיל על הנאשמת צו של"צ אשר יבטא, כענישה מוחשית-שיקומית, את עקרון ההלימה, בצד השיקום. ואולם, בסופו של יום החלטתי לאמץ אף בעניין זה את המלצת שירות המבחן אשר תיאר את הקושי העלול להיגרם לנאשמת בשל ענישה שכזו. עם זאת, יוטל על הנאשמת פיצוי לטובת המתלוננים וכן קנס שיבטא את עקרון ההלימה.

22. סיכומי של דבר, מוטלים על הנאשמת העונשים הבאים:

א. **אני מעמיד את הנאשמת בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים.** הוסבר לנאשמת בלשון פשוטה שעליה לקיים את הוראות שירות המבחן וכי הפרה של הצו עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור בתוך שנתיים את העבירה בה הורשעה.

ג. קנס בסך 3,000 ₪. הקנס ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.4.23 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיד.

ד. אני מחייב את הנאשמת בפיצוי המתלוננים, ע"ת 2 ו-3, בסך 3,500 ₪. הסכום ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

את הסכומים הנ"ל יש לשלם ישירות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

□ **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

□ **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**

□ **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד כסלו תשפ"ג, 18 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.